

สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม - ๕๘

สุทิสสา อ่อนค้อม

ธันวาคม ๒๕๓๗

S00058

๕๘...

คนทั้งสามพาท่านพระครูกับนายสมชาย เดินตัดท้องทุ่งอันเป็นทางลัดไปสู่บ้านของนางเข้า เพราะหากเดินไปตามถนนลูกรัง จะต้องใช้เวลามากกว่าถึงสองเท่า ขณะเดินลัดเลาะไปตามคันนา ท่านพระครูก็แผ่เมตตาให้สิ่งสาราสัตว์ จำพวกงูเงี้ยวเขี้ยวขอเพื่อให้สัตว์เหล่านั้นอยู่เย็นเป็นสุข ปราศจากการเบียดเบียนซึ่งกันและกัน และเพื่อให้ฆราวาสสี่คนกับนักบวชอีก ๑ รูปที่กำลังเดินอยู่ภายใต้แสงสลัวของพระจันทร์ครึ่งดวง ได้ปลอดภัยจากสัตว์เหล่านั้นอีกด้วย

เวลาผ่านไปประมาณสี่สิบนาทีก็ถึงบ้านของนางเข้า เป็นบ้านไม้ชั้นเดียว ใต้ถุนสูง หลังคามุงสังกะสี บนบ้านจุดตะเกียงเจ้าพายุสว่างไสว เสียงผู้หญิงด่าอย่างหยาบคายดังมาจากบนบ้าน นายสมชายได้ยืนถึงกับขนลุก ขนาดฟังนางสาวสัมป่อยด่ามาหยก ๆ ก็ยังรู้สึกว่ เสียงด่าที่กำลังได้ยินอยู่ขณะนี้ หยาบคายกว่าหลายเท่า ทั้งไม่ก่อให้เกิดความรู้สึกนึกขำแต่ประการใด

นายป๋ายนำท่านพระครูไปนั่งข้าง ๆ ภรรยาผู้ซึ่งนอนหลับหูลับตาอยู่บนเสื่อจันทบูรผืนใหม่ มีหมอนสีขาวยาวหนุนศีรษะ ลูก ๆ นั่งล้อมวงดู ด้วยไม่อาจจะช่วยอะไรได้ และทุกครั้งที่มาด่าเป็นเช่นนี้ พวกเขา ก็จะนั่งเฝ้าดูกระทั่งผีมันออกไปเอง หากคราวนี้มันเข้านานกว่าทุกครั้ง และไม่มีทีท่าว่าจะออกไปง่าย ๆ บิดาจึงชวนเพื่อนบ้าน แล้วพากันไปนิมนต์ท่านพระครูมาช่วยไล่ผี

“นี่แหละครับหลวงพ่อ ผีเข้าที่โรมันด่าลูกด่าผิวไม่พัก ไม่รู้ผีห้าผีเหวที่ไหนมาเข้า” นายป๋ายบอกท่านพระครูพร้อมด่าผีไปด้วย ได้ยินสามีมพูดกับท่านพระครู คนถูกผีเข้าลืมนดาขึ้นดูนิดหนึ่ง เป็นเวลาเดียวกับที่ท่านพระครูจ้องดูนางพอดี เสียงด่าหยุดชะงักลงประเดี๋ยวนึง แล้วคนถูกผีเข้าก็หลับหูลับตาต่อไปอีก หากคราวนี้เสียงเบาลงกว่าเดิมมาก

“ผีมันคงจะเกรงใจพระ” นายสมชายคิด เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงให้สงสัยยิ่งนักว่ามีที่มาเข้านางเข้านั้น เป็นผีจริงหรือผีปลอมกันแน่ ท่านต้องใช้ “เห็นหนอ” เข้าตรวจสอบ จึงได้รู้ว่าเป็นผีปลอม

“เห็นหนอ” รายงานว่า วันไหนเล่นไฟเสีย วันนั้นจะต้องถูกผีเข้า แล้วก็ตำลูก ตำตัวกระทั่งหลับไปเอง แต่ถ้าวันไหนเล่นได้ วันนั้นผีไม่เข้า วันนั้นเสียมากกว่าทุกวัน ผีก็เลยเข้าตั้งแต่หัวค่ำ แล้วก็ยังไม่ยอมออก จนนายบ้ายสามีต้องไปนิมนต์ท่านมาไล่ผี

“ช่วยหน่อยเถอะครับหลวงพ่อกับคุณ ท่านทำทางมันจะด้ายันรุ่งแน่เลย ผมกับลูกเต้าคงไม่ได้หลับไม่ได้นอนกัน” นายบ้ายพูดทำทางน่าสงสาร

“ช่วยแน่โยม อาตมาช่วยแน่ เตี้ยวเถอะ เตี้ยวจะไล่ให้ออกแทบไม่ทันเชียว คอยดูผีมืออาตมาก็แล้วกัน” ท่านพูดข่มขวัญผีปลอม

“ต้องทำน้ำมนต์หรือเปล่าครับ ผมจะได้ให้ลูกไปหาขันน้ำกับเทียน” นายบ้ายถาม

“ไม่ต้อง ไม่ต้อง ผีร้ายนี่มันไม่กลัวน้ำมนต์”

“แล้วจะใช้อะไรไล่ละครับ” ท่านพระครูหนึ่งนึกอยู่ประเดี๋ยวหนึ่ง จึงตอบว่า

“ใช้ยา เตี้ยวอาตมาจะปรุงยาให้ผีกิน รับรองว่ากินปุ๊บออกปั๊บเลย”

“ต้องใช้อะไรบ้างครับ”

“ใช้พริกขี้หนูกับเกลือ มีหรือเปล่า”

“แห้งหรือสดครับหลวงพ่อกับคุณ”

“เอาสด ๆ ดีกว่า มีไหมพริกขี้หนูนะ”

“มีครับ ที่ต้นมีเยอะ เตี้ยวผมจะเอาไปผายลงไปเก็บมาให้” นายเย็นบุตรชายคนโตของนางเข้าตอบ

“ดี ๆ เอาที่แก่ ๆ นะ ยิ่งได้สีแดงยิ่งดี ผีมันจะได้กลัว เอามาสักกำมือหนึ่งแล้วตำกับเกลือ มาให้หลวงพ่อกับคุณ”

“ครับ” ชายหนุ่มรับคำแล้วเดินไปหยิบไฟฉายในห้อง ด้วยการลงไปเก็บพริกมาหนึ่งกำมือ แล้วนำไปโขลกกับเกลือที่ในคร้ว เสร็จแล้วจึงตักใส่ถ้วยนำมาให้ท่านพระครู

“ขอช้อนด้วย” คราวนี้ลูกสาวคนรองเป็นคนไปหยิบมาให้ ได้อุปกรณ์ครบถ้วนแล้ว เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงจึงสั่งว่า

“เอาละ ช่วยกันจับผีไว้แล้วป้อนยาเข้าไปทางปาก กรอกลงไปให้หมดถ้วยเลย” นายบ้ายและลูก ๆ ทำตามที่ท่านสั่ง แต่กว่าจะจ้วงปากผีให้อ้าได้ก็ต้องออกแรงกันพอสมควร

เพราะผีดิ้นรนขัดขืน ไม่ยอมให้กรอกยา เมื่อยาเข้าปาก ผีหลอมก็พุ่งออกมาเพราะความแสบร้อน นายบ้ายและลูก ๆ ต่างพากันหลบเป็นพัลวัน

“โอ๊ย...เผ็ด เผ็ดฉิบหายเลย” เสียงผีปลอมโอดครวญ

“ขอน้ำหน่อย..น้ำ หลวงพ่อไม่น่าทำฉันเลย” นางเข้าตัดพ้อ

“ฉันหะใคร ผีหรือคน” ท่านพระครูย้อนถาม

“คนจะ อีเข้าไงล่ะ หลวงพ่อไม่น่าทำกับอีเข้าอย่างนี้เลย” นางลืมตาลูกขึ้นนั่ง สั่งลูกชายคนโตว่า

“ไอ้เย็น ขอน้ำให้ข้าหน่อย เผ็ดจะตายอยู่แล้ว” นายเย็นกำลังจะลุกออกไปหาน้ำ แต่ท่านพระครูห้ามไว้ ท่านบอกเขาว่า

“อย่าเพิ่ง ถ้าได้น้ำตอนนี้ ผีจะไม่ยอมออก เดี่ยว ต้องให้หลวงพ่อเจรจากับผีก่อน” ทั้งนี้ทั้งนั้นเพราะท่านต้องการจะ “ตัดสันดานผี” นางเข้าเห็นดังนั้น จึงต่อว่าท่านพระครูเป็นการใหญ่

“ฉันไปทำอะไรให้หลวงพ่อหรือ หลวงพ่อถึงทำกับฉันแบบนี้”

“อาตมาไม่ได้ทำโยม อาตมาทำผีต่างหาก ก็ผีมันเข้าโยม อาตมาก็จะช่วยไล่มันออกไป เห็นไหมพ่อกินยามันรีบออกเลย ที่หน้าทีหลังถ้ามันมาเข้าอีก ก็เอายานี้กรอกปากมันนะหนูนะ” ท่านหันไปบอกลูก ๆ ของนางเข้า

“ไอ้ย พอแล้วจะ พอแล้ว มันไม่เข้าอีกแล้ว ฉันรับรอง” นางเข้าบอกเสียงลั่น

“แน่หนา” ท่านพระครูย้ำ

“แน่จะ” คนถูกผีปลอมเข้ารับคำหนักแน่น นางนึกในใจว่า ต่อแต่ไปถึงจะเสียไฟมากแค่ไหน ก็จะไม่ยอมทำเป็นผีเข้าอย่างเด็ดขาด เช็ดแล้ว เช็ดเป็นตอนแมวเชียวละ

“ขอน้ำฉันกินหน่อยเถอะจ๊ะหลวงพ่อ” นางอ้อนวอน เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วง จึงสั่งให้นายเย็นไปหาน้ำมาให้มารดาดื่ม เพื่อนบ้านสองคนที่นั่งดูท่านพระครูไล่ผี เมื่อเห็นว่าผีออกเป็นทีเรียบร้อยแล้วจึงกล่าวลา

“หลวงพ่อครับ ผมเห็นจะต้องกราบลา ดึกมากแล้ว ชักง่วง” หนึ่งในสองพุดขึ้น คนทั้งสองกราบท่านพระครูสามครั้งแล้วพากันลุกออกมา

“ขอบใจมากนะที่ไปเป็นเพื่อน” นายบ้ายขอบใจเพื่อนบ้าน แล้วเหมือนจะนึกอะไรได้ จึงบอกบุรุษทั้งสองว่า

“แล้วใครจะไปเป็นเพื่อนข้า ส่งหลวงพ่อกลับวัดล่ะ”

“ไม่ต้องไปส่ง อาตมากลับเองได้ โยมสองคนไปเถอะ อาตมาจะอยู่อีกสักพักแล้วค่อยกลับ” เมื่อท่านพูดเช่นนั้น เพื่อนบ้านสองคนจึงลงเรือนไป อาคันตุกะไปแล้ว เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วง จึงพูดกับลูก ๆ ของนางเช้าว่า

“เออละ พวกหนู ๆ พวกกันไปนอนได้แล้ว หลวงพ่อจะดูแลแม่เช้าให้ ปลอดภัยแล้ว ฝึ้อออกไปแล้ว” ลูกชายหญิงทั้งห้าคน จึงลุกออกมาแล้วต่างแยกย้ายกันไปนอน ท่านพระครูพูดกับนางเช้าว่า

“เออละ ที่นี้อาตมาจะเทศน์โยมละ เห็นไหมนี่ยังไว้หน้าโยมนะ ถึงได้ร้อให้เพื่อนบ้านและลูก ๆ ของโยมลุกออกไปเสียก่อน แต่โยมบ่่าต้องอยู่ฟัง จะได้ช่วยอบรมสั่งสอนและฝึกนิสัยให้โยมเสียใหม่” คนถูกฝึ้อปลอมเข้านั่งฟังตาปริบ ๆ สดุดมเข้าปากซึ๊ด ๆ เพราะยังฝึ๊ดไม่หาย

“นี่โยมบ่่า รู้ไหมว่าฝึ้ออะไรมันมาเข้าโยมเช้า” ท่านถามสามีคนถูกฝึ้อเข้า

“ฝึ้ออะไรครับหลวงพ่อ”

“ฝึ้อการพนัน โยมเช้าถูกฝึ้อการพนันเข้าสิง หนีไปเล่นไฟทุกวัน วันไหนเล่นได้ ฝึ้อไม่อาละวาด วันไหนเล่นเสียไปเยะ เลยอาละวาดนานกว่าทุกวัน โยมรู้ไว้ด้วย”

“อ้อ ยังนี่เอง ผมถึงว่าทำไมเงินทองมันถึงไม่คอยพอใช้ เพราะมันเอาไปเสียไฟนี่เอง” นายบ่่าโม่โม่โครธา มองหน้าคนเป็นเมียอย่างจะกินเลือดเนื้อ

“หลวงพ่อ เรื่องอะไรมาพูให้ฝึ้อเมียเขาทะเลาะกัน เป็นพระทำไมทำยังงี้” นางเช้าต่อว่าพลางสดุดปากซึ๊ด ๆ

“อาตมาไม่ได้ยุ โยมอย่าเข้าใจผิด นี่อาตมาจะช่วยโยมนะ ช่วยไม่ให้โยมต้องตกนรกไ้งละ” ท่านพระครูซึ๊ดแจง

“โ้ หลวงพ่อ นรกยังอยู่อีกไกล แล้วจะมีจริงหรือเปล่าก็ยังไม่รู้แน่ แต่ที่ใกล้ตัวนี่ซี ฉันยังวิตก รั้บรองพอหลวงพ่อลงเรือนไป ไ้อ้บ่่ามันตะฉันแน่” นางคาดการณเมื่อเห็นสายตาทำทางของสามี

“หลวงพ่อครับ ผมบอกตามตรงว่า ผมเกลียดซึ้หน้ามันเหลือเกิน อี้มันหาความดีไม่ได้เลย” คนเป็นสามีพูดอย่างแค้นใจ

“ไม่ดีแล้วมึงเอากูมาเป็นเมียทำไม แถมยังมีลูกหัวปีท้ายปี นี่ถ้ากูไม่ทำหมันปานนี้มิเป็นโหลแล้วรี” นางเช้าคุยอวด “เสนห์” ของตัว

“เออะ ๑ อย่างมาทะเลาะเบาะแว้งกันต่อหน้าพระสงฆ์องค์เจ้า บาปกรรมรู้หรือเปล่า”
เจ้าอวาสวัดป่ามะม่วงปราชญ์

“เดี๋ยวเถอะมึง หลวงพ่อลงเรือนเมื่อไหร่ มึงถูกทุบตีแน่ คอยดูก็แล้วกัน” นายบ้ายผูก
อาฆาต

“ขอที ๑ อาตมาขอขมาขอโทษขอขมา การทำร้ายร่างกายกันไม่ใช่สิ่งดี คนเราไม่ใช่
เครื่องจาน พุดจากกันได้ สัตว์มันพุดไม่ได้ ถึงต้องใช้กำลังเข้าปะทะกัน โยมอยากเป็นยังงั้น
หรือ”

“ไม่อยากจะครับ” คนตอบก้มหน้าดูพื้น

“มันซ้อมฉันประจำเลยแหละหลวงพ่อ สงสัยจะเป็นสัตว์เครื่องจานมากเกิด” นางเข้าถือ
โอกาสฟ้องและตำสามีไปด้วย

“ก็โยมมันร้ายกาจนักนี่ ปากคอยงะตะไกรโรงพยาบาล นี่อาตมาไม่ได้เข้าข้างโยม
บ้ายนะ” ท่านพระครูพุดอย่างเหลือรอด

“ถึงว่าซีครับหลวงพ่อ ผมถึงได้เปื้อม้นนัก อยากจะทิ้งไปหาเมียใหม่ ก็สงสารลูก ๑”

“เออะ ๑ เลิกพุดเลิกทะเลาะกันเสียที ต่อไปนี้ก็ทำตัวเสียใหม่โยมเข้า ส่วนโยม
บ้ายก็ห้ามทำร้ายกันแบบนั้น ค่อย ๑ พุด ค่อย ๑ จากัน เดี่ยวอาตมาจะช่วยอบรมให้” แล้ว
ท่านจึงพุดกับนางเข้าว่า

“โยมต้องปรับปรุงตัวเสียใหม่ซะ ต้องเป็นตัวอย่างที่ดีของลูก ๑ อีกหน่อยก็จะเป็นย่า
เคนยายคนแล้ว อย่าให้ลูกหลานมาถอนหงอกเอาได้ ประการแรกโยมต้องเลิกเล่นไฟอย่าง
เด็ดขาด อาตมารู้ว่ามันทำยาก เพราะคนที่ถูกฝึการพนันเข้าสิงนั้น มักจะเลิกไม่ได้”

“นั่นซีจะหลวงพ่อ บอกตามตรงว่า ฉันคงออกแตกตายแน่ ๑ หากไม่ได้เล่น บางวันฉัน
ก็คิดจะเลิก แต่มันก็เลิกไม่ได้ ขาไฟเขามาตาม”

“ทีนี้ถ้าเขามาตาม ก็บอกให้ไปหาอาตมาที่วัดนะ ไปตั้งวงกันที่วัดโนน บอกเขาอย่างนี้
นะ แล้วโยมก็ควรจะไปอยู่วัดสักกระยะนึง ไปอบรมจิตใจให้กิเลสตัณหามันเบาบางลงเสียบ้าง”

“ทิดบ้ายเขาจะยอมให้ฉันไปหรือเปล่านั้นไม่รู้” คราวนี้นางเปลี่ยนจาก “ไอ้” มาเป็น
“ทิด”

“ไอ้ย เชิญเลย เชิญไปวันนี้พรุ่งนี้เลย ถ้าไปแล้วจะทำให้แกดีขึ้น จะไปอยู่นาน ๑ ก็ได้
ข้าไม่ว่าหรอก ช่วยตัดสันดานให้มันอ่อนโยนนะครับหลวงพ่อ” คนเป็นสามีถือโอกาสฝากฝัง

“ตกลง ฉันพร้อมนี้โยมเตรียมข้าวของไปอยู่วัดได้” แล้วหันไปพูดกับนายบ่าวว่า “แน่ใจนะว่าจะไม่ไปตามกลับมา ประเดี๋ยวไม่ทันถึงสามวัน ก็จะไปบอก “แม่อีหนูกลับบ้านเถอะ ลูก ๆ มันคิดถึง” ที่แท้ตัวเองนั่นแหละคิดถึงแต่เอาลูกบังหน้า อาตมาเห็นมาหลายรายแล้ว”

“คงไม่หอรอกครับหลวงพ่อกับลูก ๆ คงจะสบายขึ้น เพราะอย่างน้อย ๆ ก็ไม่ต้องถูกมันด่าตอนตีการพนั้นเข้า”

“ต่อไปนี่ผีไม่เข้าแล้ว ขำรับรองได้” นางเข้ารีบบอกสามี ด้วยยังแสบปาก แสบคอไม่หาย

“ดีแล้ว โยมต้องเลิกให้ได้นะ เพราะการพนั้นมันเป็นอบายมุข”

“อบายมุขคืออะไรจะ หลวงพ่อ”

“คือเหตุแห่งความเสื่อม หรือเหตุแห่งความฉิบหาย มี ๖ ประการ คือ เสพสุราและของมีนเมา ๑ เทียวกลางคืน ๑ เทียวดูการละเล่น ๑ เล่นการพนั้น ๑ คบคนชั่วเป็นมิตร ๑ และเกียจคร้านการงาน ๑ ทั้งหกประการนี้ หากใครประพฤติปฏิบัติ บุคคลนั้นจะไม่ประสบกับความเจริญรุ่งเรือง ในกรณีของโยมก็เช่นกัน ขึ้นไม่เลิกเล่นไฟ รับรองวันหนึ่งต้องหมดเนื้อหมดตัว คนโบราณเขาสอนไว้ว่า โจรปล้นสิบครั้งก็ยิ่งดีกว่าไฟไหม้ เพราะบ้านและที่ดินยังเหลือ ไฟไหม้สิบครั้งก็ยิ่งดีกว่าเล่นการพนั้น เพราะบ้านใหม่ที่ดินยังอยู่ แต่การพนั้นนั้นหมดทั้งบ้านทั้งที่ โยมเคยเห็นไหมที่เศรษฐีต้องกลายเป็นยาก เพราะถูกผีการพนั้นเข้าสิง โยมอยากเป็นอย่างนั้นใช่ไหม”

“แต่ฉันไม่ใช่เศรษฐีนี่นา” นางเข้าเถียงไปข้าง ๆ กู ๆ

“ฟังมันเถอะหลวงพ่อกับลูก ๆ แล้วอย่างนี้จะไม่ให้ผมอยากเตะมันได้ยังไง” นายบ่าวพูดอย่างหมั่นไส้เมียเต็มแก่

“จริง ๆ นะ โยมเข้า โยมนี้กวนโทสะเขาจริง ๆ นั่นแหละ อาตมาเองก็ชักเบื่อกับที่พุดกับโยมแล้ว ก็ในเมื่อเศรษฐียังหมดเนื้อหมดตัว แล้วคนไม่ใช่เศรษฐี จะไม่แยยิ่งกว่าหรือ ยังจะมีหน้ามาเถียงอีก”

“เอาเถอะจ๊ะ ฉันยอมแพ้ ตกลงเป็นอันว่า ฉันจะเลิกเล่นไฟอย่างเด็ดขาด แต่เรื่องไปอยู่วัด ขอคิดดูก่อน อ้อ แล้วที่หลวงพ่อบอกจะช่วยได้จริง ๆ หรือ แล้วนรกที่ว่า มันมีอยู่จริง ๆ ใช่ไหม” นางเข้าถามอย่างสนใจ

“อาตมาช่วยได้ก็แค่บอกทางให้ว่าทางนี้ไปนรก ทางนี้ไปสวรรค์ เมื่อรู้แล้วโยม
จะยังเลือกไปนรก อาตมาก็ช่วยอะไรโยมไม่ได้ โยมต้องช่วยตัวเอง ทำกรรมแทนกัน
ไม่ได้”

“แล้วนรกมันมีจริง ๆ อย่างที่คนเขาเชื่อกันหรือจะ” นางถามอีก

“ถามอย่างนี้ แปลว่าโยมไม่เชื่อใช่ไหม”

“ก็เชื่อเหมือนกัน แต่ไม่ค่อยมั่นใจนัก”

“ถ้าโยมอยากมั่นใจ ก็ต้องปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน ถ้าตั้งใจปฏิบัติอย่างเอาจริงเอาจัง
เมื่อบรรลุนิพพานที่ ๑๓ เมื่อไหร่ เมื่อนั้นโยมก็จะไม่สงสัยเรื่องนรกสวรรค์อีกต่อไป ถ้าอยากรู้ก็
ต้องลงมือพิสูจน์ด้วยตนเอง”

“ญาณ ๑๓ คืออะไรจ๊ะ”

“คือ โคตรญาณ ใครปฏิบัติได้ถึงญาณนี้ ก็จะเลิกสงสัยเรื่องการมีอยู่ของนรกสวรรค์
ถ้าบรรลุนิพพาน ๑๖ ก็จะได้เป็นพระอรหันต์ระดับต้นที่เรียกว่า พระโสดาบัน เอาเถอะ พูด
ไปโยมก็ไม่เข้าใจหรอก ของอย่างนี้ไม่อาจเข้าใจด้วยคำพูด ต้องลงมือปฏิบัติ ถึงจะเข้าใจ ถ้า
โยมอยากพิสูจน์เรื่องนรกสวรรค์ ก็ต้องปฏิบัติให้ได้ถึงญาณ ๑๓”

“ไม่มีวิธีอื่นเลยหรือหลวงพ่อก็คือรู้โดยวิธีอื่นนะจ๊ะ”

“มี วิธีที่ว่ามันคือ ให้ลองตายดู ถ้าอยากรู้ก็ลองตายเดี๋ยวนี้เลยก็ได้ รับรองได้เห็นนรก
แน่”

“โธ๊ย ไม่เอาหรือหลวงพ่อก่อน ฉันไม่กล้าลอง กลัวมันจะตายจริง ๆ “ นางรีบปฏิเสธ

“ในเมื่อไม่กล้าลอง แล้วจะรู้ได้ยังไง อยากรู้มันก็ต้องลอง จริงไหมโยม” ท่านถามนาย
บ่าย

“จริงครับ แต่สำหรับผม ผมเชื่อร้อยเปอร์เซ็นต์เลยครับหลวงพ่อก่อน เชื่อโดยไม่ต้องลอง”

“ทำไมโยมถึงเชื่อล่ะ”

“เพราะผมเชื่อพระพุทธเจ้า นะครับ ที่เชื่อเพราะมั่นใจว่าท่านไม่ได้หลอกหลวง ท่านจะ
มาหลอกหลวงเราเพื่อประโยชน์อะไร จริงไหมครับ หลวงพ่อก่อน”

“แหม พูดเข้าที่ นี่แหละเขาถึงเรียกว่าคนฉลาด หรือโยมเข้าใจยังไง”

“งั้นก็แปลว่า ฉันโง่ใช่ไหม หลวงพ่อก่อนฉันโง่ใช่ไหม” ถามอย่างไม่พอใจ

“อันนี้โยมคิดเอาเอง เอาละ จะดีสองแล้ว อาตมาเห็นจะต้องกลับเสียที” ท่าน “รู้” โดย
ไม่ต้องดูนาฬิกา นายสมชายนั่งสัปหงกอยู่ใกล้ ๆ ได้ยินว่าท่านจะกลับก็ตาสว่าง

“อย่าลืมนะโยมเช้า เลิกเล่นไฟ แล้วโยมบ้ายเลิกทบทวีเมีย” ท่านกำชับกำชาสองผัวเมีย

“แต่ถ้ามันยังขึ้นเล่นอีกล่ะครับ หลวงพ่อจะให้ผมทำยังไง”

“ก็ปรุรงยาให้กินซี พริกขี้หนูโขลกกับเกลือ จะยากอะไร” ท่านพระครูบอกเคล็ดลับในการปราบผีการพนัน นางเซ้ารับยี่นยันด้วยเสียงหนักแน่นว่า

“เลิกจะหลวงพ่อ ฉันเลิกเด็ดขาด ทิตบ้ายอย่าให้ฉันกินยานั้นอีกเลย ฉันเซ็ดแล้วจะ”

ขากลับ เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงใช้เวลาเพียงยี่สิบนาทีก็ถึงวัด กระนั้นก็เป็นเวลาตีสองพอดี นายสมชายง่วงเสียใจไม่อยากจะวิเคราะห์หาเหตุผลว่า ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น เขาจัดการปิดประตูกุฏิ แล้วล้างมือล้างเท้าขึ้นนอน พอหัวถึงหมอนก็หลับเป็นตาย...

มีต่อ.....๕๙